

LBRIS

We know
books

*Nimic nu e pentru
totdeauna*

Cristina-Corina Cremănuță

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CREMĂNUȚĂ, CRISTINA-CORINA

Nimic nu e pentru totdeauna / Cristina-Corina

Cremănuță

–Otopeni: Letras, 2024

ISBN 978-630-312-361-5

821.135.1

ISBN eBook ePUB 978-630-312-362-2

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
 aparține autorului.

Copyright 2024, Cristina-Corina Cremănuță

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Trăind infinite iubiri	9
Trupului meu.....	13
Țimp trecător	14
Teamă	16
Tatălui meu	18
Suflet gol	19
Singur.....	22
Sărutări	25
Să mă ierți.....	26
Puiului meu	27
Puiul meu mic.....	30
Pentru Bubu.....	32
Mama.....	34
Furtună	37
De ce?.....	39
Pamflet	40
Parodie Facebook	42
Odă gospodinei nepricepute	44
Nu te-am iubit.....	46
Nu plânge.....	48
Nostalgie.....	50
Iubire apusă	52
Inima mea.....	54

In memoriam	56
In memoriam II.....	58
În jur	60
Femeia	62
E plină lumea.....	63
Dragul meu.....	65
Dorință.....	66
Dor.....	68
Dor de copilărie.....	69
Despre Facebook.....	72
Declarație	74
Declarație 2	76
Declarație 1	78
De-ale copilăriei	80
De ziua ta.....	83
De dragul tău	85
De Crăciun.....	87
De când ai plecat	89
Dacă timpul... ..	91
Crăciunul	93
Crăciunul vesel.....	95
Copile.....	97
Ce este viața...!	98
Catren	99
Cântec de leagăn.....	100
Bubu mic	101
Amintiri	104

Alături.....	106
24 Februarie.....	107
Ateu	109
Un alt EU.....	110
Dacă știam... ..	111
La bine și la rău	113
Suflet gol	114
Te iubesc.....	116
Povești... ..	121
Raza mea	123
Doamna mea.....	124
Doamna mea frumoasă.....	125
La început.....	126
Iluzie.....	127
Eu n-o să-ți fiu nevastă niciodată	128
Ardeam.....	130
Dorul de tine.....	131
Dacă.....	132
Îmi pare rău... ..	133
Gânduri.....	135
Dorință.....	136
Catren	138
Iubire nesfârșită	139
La Marin la prăvălie	141
Regrete	143
Iubirea noastră	145
Când te trezești	146

Când ochii	148
Te iubesc!!!.....	149
Fată de oraș – parodie.....	150
Parodie bogăție.....	151
Dacă.....	152
Parodie – vara.....	153
Parodie – Litoral.....	155
Te-ai schimbat	157
Copilul meu, să nu fii trist.....	158
Mor în fiecare zi	160
Vinovat	161
Parodie – vine vara II	162
Sentimente.....	164
Tristețe.....	166
Dor de țară.....	168
Parodie – soacra	170
Parodie – iubit	172
Parodie – soacra II.....	174
Gândul	176
Parodie – criză.....	177
Știu	179
Tu.....	180
Îndrăgostit... iubesc	182
Întrebări	184
Te rog să mă ierți.....	185
Din iubirea ce ți-o port	187
Scrisoare către Dumnezeu.....	189

Iubire, mă iartă	191
Și poate că iubirea nu există.....	193
Timp trecător	195
De-ar fi iubirea	198
Doamne, dă-mi putere	200
Gândul zilei	202
Cum poți?	203
Ne apune.....	204
Îmi place	206
De prin sate.....	207
Ne dorim.....	209

Trăind infinite iubiri

—*Elena Netcu*

Dacă ar fi să dăm crezare poetei Cristina Cremănuță potrivit căreia „**Nimic nu e pentru totdeauna**“, am descoperi un grăunte de adevăr care încifrează dialectica lucrurilor curgând inexorabil în neant, verificând, astfel, axioma lui Heraclit *panta rhei*.

Demersul liric al Cristinei Cremănuță pornește de la acest concept al vulnerabilității ființei umane în al cărei destin granița dintre viață și moarte nu există. Ele se suprapun, moartea și viața sunt intrinseci, le purtăm cu luciditate până la sfârșit pentru a o lua de la capăt.

Poeta își începe confesiunea sub semnul năruirii, un simptom care-i amenință trupu-i fragil, cu un fel de disperare pe care o împărtășește unui iubit aflat parcă în fața unei oglinzi, martor al unei boli nenumite. Neliniștile, însă, ascund un frenetic dor de a iubi, de parcă scopul final al lamentărilor are ca suport iubirea cu infinite variante. Există în acest volum o nevoie lăuntrică de a se împlini în iubire, de a trăi într-un răsfaț voluptuos pentru a sfida moartea.

Confesiunea în fața unui iubit imaginar începe sub spectrul morții, când ființa fragilă este cuprinsă de „*o boală blestemată*“. Primul poem intitulat **Trupului meu** se încarcă de o meditație gravă asupra vieții caduce.

Făptura va fi răpusă de boală înainte de vreme, cu „trup plăpând/ cu doruri multe/“, prilej pentru a da sentința: „Și până la urmă noi în lume/ Suntem doar umbră și pământ/“.

Neliniștea se acutizează prin invocarea „timpului trecător“: „Dragul meu, ne-ngroapă timpul și ne-afundăm în nicăieri“.

Există un eu liric hipertrofiat în rostirea căruia totul este amplificat, cu cât nevoia de iubire este mai profundă, cu cât pustiu e mai mare: „Iubitul meu, nu-i nimeni lângă noi/ Sunt dispăruți de mult cu toții/ Și în curând o să cădem și noi/ Și vom ajunge pradă morții/“.

Sunt accente bacoviene. Singurătatea și frigul vin de oriunde. Sentimentul pare a fi de gol primordial, de aceea e mai adâncă nevoia de trăire frenetică a iubirii: „Iubirea mea nu moare,/ Nici focul, nici durerea, nici moartea, nici ispita/ Nu-ți vor lua ție iubita/“.

Înțelegem că această abruptă teamă de moarte păstrează în nuce o chemare ademenitoare a iubirii, un ecou compensatoriu de a învinge orice piedică: „Privește cerul și pământul/ Și-n toate ai să mă vezi/“.

Așadar, pe măsură ce discursul poetic se încarcă de fiorii iubirii, natura se umple de balsamul amețitor ce ne amintește de un vers celebru al Anei Blandiana: „E-n aer un miros de dragoste viu“.

Dincolo de lamentările în fața inevitabilei morți, dincolo de trecerea ireversibilă a timpului, poeta pare să ne convingă că ceea ce dă durabilitate vieții, ceea ce

înfruntă timpul este **asumarea iubirii**, ca forță absolută. Aproape toate poemele sunt probe sigure că iubirea învinge, că ea se metamorfozează în alte iubiri, de mamă, de tată, de copii, de natură, fărămițată și generoasă, cu atât mai mult cu cât suntem făcuți din iubire și pentru iubire. Oricâte incertitudini, oricâte întrebări ar rămâne fără răspuns, confesiunea lirică a Cristinei Cremănuță pare a fi scrisă în ritmul secundelor. Trecerea timpului aduce cu sine uitarea, tăcerea, singurătatea, încercând să ne convingă că „nimic nu e pentru totdeauna“: „oamenii din jurul meu dispar/ mai repede decât apar/... E scurt al nostru vieții fir/ e mai firav decât o floare/“.

Poeta revarsă pe foaia albă preaplinul iubirilor, dar și incertitudinile, golul imens al depărtării, de aceea, uneori discursul se încarcă de regrete, pierderi inexplicabile, lăsând în urmă amare amăgiri. Stările poetei nu sunt întotdeauna aceleași. Asistăm la frenetice declarații de iubire, la renunțări, la despărțiri, încât schimbările de registru stilistic sunt atât de neașteptate, încât și cel mai trainic sentiment care este iubirea se umbrește de incertitudini. Ea apare în variațiuni pe aceeași temă, iubire pătimasă, de mamă, de tată, de copii, într-o generoasă risipire de trăiri.

Poeta Cristina Cremănuță lasă impresia cititorului că acest volum este cartea vieții sale, căci scrie despre tot și toate „secvențe domestice, fapte cotidiene, parodii, dar și despre incertitudini, despre doruri năruite, despre zboruri frânte. Totuși îndemnul poetei este același, de a păstra iubirea oriunde și oricum: „Dragul meu, privește-n suflet

/Și-ai să rămâi surprins/ Dragostea acolo crește/ Și este de neînvinș/“.

Pe lângă toate acestea, poeta are puterea să păstreze tot, să nu uite dorul de copilărie, de sărbătorile de iarnă, cu toate trăirile lor nostalgice, amintirile care i-au presărat viața, imaginea mamei, a oamenilor dragi... toate întâmplările vieții stau sub semnul iubirii.

Descoperim un discurs poetic alcătuit dintr-un preaplin sufletesc, dezvăluind complexitatea unei vieți cu lumini și umbre, dar, mai ales, cu infinitele ei iubiri.

Trupului meu...

Plimbând pe străzi
Un trup plăpând
Cu doruri multe, muribund,
Pe veșnicul pământ...

Răpus de-o boală blestemată
Ce m-a-nvăluit deodată,
Ce trup păgân,
Ce soartă....

Distrus bucată cu bucată
De ciurma asta îngâmfată
Ce nu mă lasă,
Nu mă iartă...

Și pân-la urmă noi, în lume,
Suntem doar umbră și pământ,
Și-un suflet veșnic rătăcind
În întuneric și în vânt.

Timp trecător

Dragul meu, ne-ngroapă timpul
Și ne-afundăm în nicăieri,
De-am putea să fim ca ieri,
Să nu ne fi spulberat pământul.

Ne trece vremea și ușor apunem,
Strigăm, dar nu ne auzim,
Și trec pe lângă noi și draci, și îngeri,
Dar nu ne văd și nici nu ne aud.

Iubitul meu, nu-i nimeni lângă noi,
Sunt dispăruți de mult cu toții,
Și în curând o să cădem și noi
Și vom ajunge pradă morții.

În rai de om ajunge, pe veci ne-om bucura,
Și chiar de ne așteaptă iadul
Și ne va mistui pentru vecie,
Ai fost, rămâi și ești iubirea mea cea vie.

Și de-am să ard în iad, iubirea mea nu moare,
Nici focul sau durerea, nici moartea ori ispita
Nu îți vor lua ție iubita.

De n-am să fiu aici și crezi că nu mă vezi,
Privește cerul și pământul
Și-n toate ai să mă vezi.

În pași mărunți pe aleea
În frunze și în nori,
În cer senin și astre,
Și în miros de flori.

Iubire, uite, timpul vrea să ne șteargă urma,
Nu știe că, zadarnic, aleargă nebunește.
Iubirea-i fără margini
Și timpul n-o oprește,
Ci datorită lui ea crește și tot crește.

Și de s-ar sfârși viața,
Să nu disperi, te rog.
Închide ușor ochii
Și-ai să mă vezi cum zbor.

Am să exist prin tine,
Prin amintiri și fapte,
Și am să-ți fiu alături
Și dincolo de moarte.

Teamă

*Dacă mi-e teamă de ceva,
Mi-e teamă să nu pierd căldura ta,
Să nu pot să mai cuprind
Privirea ochilor ce vin.*

*Și să nu pierd mâinile pe care
Le strâng la piept
Și le răsfaț c-o sărutare.*

*Mi-e teamă să nu mă trezesc
Și să îți pierd parfumul,
În vis îmi ești așa frumos
Și-atât îmi ești de-aproape,
Că aș dormi fără-ncetare
Și-aș vrea să fie mereu noapte.*

*Ce dulce și frumoasă se arată,
Și luna azi să ne privească,
Și ea ar coborî, de ar putea,
Să lumineze calea ta și-a mea.*

*Și stelele s-ar pune la picioare,
De n-ar fi depărtarea așa mare.*

*Dacă mi-e teamă de ceva,
Mi-e teamă că nu aș mai avea
Căldura ta, lumina ta, privirea ta,
Și nimeni nu ar mai putea vreodată
Ca să mi le dea.*